

Můj tajný jednorozec

Do výšok

Linda Chapmanová

FRAGMENT

Môj tajný jednorožec 3: Do výšok

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Linda Chapmanová
Môj tajný jednorožec 3: Do výšok – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

*Můj tajný
jednorozec*

Do výšok

Můj tajný jednorozec

Do výšok

Linda Chapmanová

FRAGMENT

Pre Suzy Higginsovú – bola by si skvelá

Dúhová priateľka.

Prvá kapitola

Laura Fosterová si sadla za písací stôl vo svojej izbe a povzdychla si. Slnko, pomaly zapadajúce za pohorie Blue Ridge Mountains, miestami sfarbovalo oblohu doružova a dozlatista. V ohrade za domom zdvihol jej poník Súmрак hlavu a zahľadel sa hore. Veľmi si priała byť s ním, ale musela pracovať na projekte o miestnom pohorí. Keď im ho ich učiteľ, pán Noland, zadával na domácu úlohu, znelo to zaujímavo. Veľmi ju

potešilo, že mohli pracovať v skupinkách s kamarátmi. No teraz, keď musela kresliť mapu so všetkými tými horami, prameňmi a dolinami, ju na projekt už prešla chuť.

Dlhé plavé vlasy si prehodila cez plece a uvažovala, ako sa asi darí jej kamarátkam Mel a Jessica. Jessica mala kresliť zvieratá okolitých hôr a Mel zasa písať o stromoch a rastlinách, ktoré tam rástli. Laura hrýzla konček ceruzky a dívala sa na prázdny papier pred sebou. Rozhodne dostala tú najhoršiu časť projektu!

Dokonca nemohla poprosiť o pomoc ani ocka s mamou. On bol na farmárskom stretnutí a ona za počítačom v pracovni. Nemala teda možnosť využiť ani počítač. Poobzerala sa po poličkách, no nenašla v nich žiadnu vhodnú knihu.

Napokon si kreslenie projektu rozmyslela. Mapa môže počkať. Večer bol príliš pekný na to, aby ho strávila vnútri. Vstala od stolíka, schmatla bundu a vybehla z izby.

Keď prechádzala okolo izby svojho mladšieho brata Maxa, počula, ako mu hrá hudba.

Prešla až na druhý koniec chodby a nakukla do pracovne. „Idem len pozrieť Súmraka, mami,“ oznámila.

Pani Fosterová rýchlo ťukala do klávesnice, sústredená na monitor. Práve sa pustila do písania nového príbehu pre deti. „Dobre, zlatko,“ odvetila, no pohľad nespustila z obrazovky. „Ale nebuď vonku veľmi dlho.“

„Nebudem,“ slúbila Laura. S pocitom úľavy zbehla dole po schodoch a vyšla zadnými dverami.

Len čo ju Súmraak uvidel kráčať dole cestičkou, zaerdžal a rozbehol sa k nej.

Laurinu tvár rozžiaril veselý úsmev, tak ako vždy, keď ho zbadala. „Ahoj, kamoš,“ pozdravila ho.

Súmrak dupol kopytom. So strapatou hrivou a zafúľanou srstou vyzeral rovnako ako hociktorý iný sivý poník. Lenže on *nebol* obyčajný sivý poník. Dievčina zovrela v dlani vlas z jeho hrivy, ktorý nosila vždy vo vrecku. Telom jej prebehol známy pocit nadšenia. Obzrela sa naokolo. Nikto tam *nebol*. Vzduch bol čistý.

Zvierajúc vlas z poníkovej hrivy, začala odriekavať už dobre známe slová:

*Hviezda súmraku tajomná,
na nebi taká vzdialená,
nech tvoje svetlo dnes vzplanie
a splní tajné želanie:
nech opustený poník stratí sa
a na jednorožca zmení sa!*